

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Dalily Marečkové a JUDr. Milana Podhrázkého v právní věci žalobkyně: **S.** , zastoupený JUDr. Janou Svatoňovou, advokátkou se sídlem Na Strži 1702/65, 140 62 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje** se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2012, č.j. 006711/2012/KUSK, sp.zn. SZ 225730/2011/KUSK REG/Pe,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 16. 1. 2012, č.j. 006711/2012/KUSK, sp.zn. SZ 225730/2011/KUSK REG/Pe, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Týnec nad Sázavou ze dne 24. 10. 2011, sp. zn. Výst./5392/2008/Ha, a toto rozhodnutí potvrdil. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 181 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů uložil žalobkyni pokutu ve výši 26 000 Kč a dále jí podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů uložil povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč za správní delikt proti stavebnímu řádu, kterého se žalobkyně dopustila tím, že v období od 5. 9. 2008 do 25. 11. 2008 provedla bez ohlášení příslušnému stavebnímu úřadu hrubou stavbu rodinného domu o zastavěné ploše 85,5 m² pozemku parc. č. 1964/3 v katastrálním území Krhanice, část Prosečnice.

Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu u Krajského soudu v Praze a navrhla, aby soud zrušil jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, případně aby soud rozhodl od upuštění od uložení trestu za správní delikt nebo jej snížil. V žalobě žalobkyně popsala průběh správního řízení. Své námitky pak směřovala proti dostatečnosti a správnosti zjištěného skutkového stavu a proti nepřiměřeně vysoké sankci. K první námitce žalobkyně uvedla, že ze zjištění správních orgánů vyplynulo, že žalobkyně započala se stavbou 5. 9. 2008 a hrubou stavbu dokončila dne 25. 11. 2008. Provedení této stavby stavební úřad zjistil dne 4. 12. 2008 a dne 12. 12. 2008 zahájil řízení o odstranění stavby a stavebníka současně poučil o možnosti požádat o dodatečné povolení stavby. Tuto žádost stavebník podal a rozhodnutím ze dne 29. 10. 2009, které nabylo právní moci dne 24. 11. 2009, byla stavba dodatečně povolena. Žalobkyně se proto žádného správního deliktu nedopustila. K druhé námitce týkající se nepřiměřenosti pokuty, žalobkyně uvedla, že ačkoli správní orgány uvedly, že správní delikt nepovažují za zvlášť společensky nebezpečný, neboť stavby byla na pozemku umístěna tak, že neovlivní negativně okolí a byla dodatečně povolena, přesto byla uložena sankce ve výši 26 000 Kč. Správní orgány nezohlednily, že žalobkyně sama vynaložila veškeré úsilí, které po ní bylo možno vyžadovat, aby nadále zabránila porušení právní povinnosti ve smyslu z § 182 odst. 1 stavebního zákona, a proto za správní delikt neodpovídá. Též nepřihlédly k tomu, že žalobkyně v době, kterou správní orgány posuzovaly, tj. po zahájení správního řízení, již nevyvíjela žádnou činnost, kterou by bylo možné podřadit pod skutkovou postatu § 180 odst. 1 písm. a) stavebního zákona.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě, že dodatečné povolení stavby neznamená, že by se žalobkyně správního deliktu nedopustila. Dále se žalovaný domnívá, že skutkový stav byl (po trojím zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci k dalšímu řízení) zjištěn spolehlivě. Pokud jde o výši uložené sankce (jde o sankci ve výši 13 % z maximální možné výše stanovené stavebník zákonem), považuje ji žalovaný za přiměřenou. V závěru žalovaný uvedl, že podání žádosti o dodatečné povolení stavby nelze považovat za liberační důvod ve smyslu § 182 odst. 1 stavebního zákona.

Žalobkyně v replice upozornila na judikaturu Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 5 As 104/2008, 8 As 17/2007 a 2 As 34/2006), z níž plyne, že porušení povinnosti stanovené zákonem samo o sobě neznamená, že by jednání naplňovalo skutkovou postatu správního deliktu jak po stránce formální, tak i materiální. Ustanovení § 180 odst. 1 písm. a) stavebního zákona ochraňuje společnost před nekontrolovanou výstavbou a před případným ohrožením bezpečnosti a zdraví závadnými stavbami. V daném případě však k porušení ani ohrožení právem chráněného zájmu nedošlo, neboť postavená stavba neměla žádný negativní vliv na své okolí. Žalobkyně dále uvedla, že správní orgány mají povinnost zjistit skutkový stav bez ohledu na to, zda se žalobce ke spáchání správního deliktu „doznal“, neboť na vinu žalobce nelze usuzovat na základě pouhého prohlášení zaměstnance žalobce o tom, že provedl stavbu bez ohlášení.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě rozhodl bez nařízení jednání, neboť oba účastníci řízení s takovým postupem soudu vyslovili souhlas ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.

Podle § 180 odst. 1 písm. a) stavebního zákona právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že provádí stavbu nebo její změnu, terénní úpravy, zařízení

anebo udržovací práce, které je třeba ohlásit stavebnímu úřadu, bez takového ohlášení, nebo takovou stavbu, změnu stavby, terénní úpravy anebo zařízení užívá (§ 104). Podle § 108 písm. a) stavebního zákona se za správní delikt podle § 180 odst. 1 písm. a) uloží pokuta do 200 000 Kč.

Podle § 182 odst. 1 stavebního zákona právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

Odpovědnost za správní delikty právnických a podnikajících fyzických osob je odpovědností objektivní. Zavinění se nezkoumá. Je rozhodující, zda došlo k protiprávnímu jednání a kdo je jeho pachatelem. Nejde přitom o absolutní odpovědnost, neboť jsou připuštěny liberační důvody (§ 182 odst. 1 stavebního zákona).

Z protokolu o místním šetření dne 4. 12. 2008 vyplynulo, že na pozemku parc. č. 1964/3 v katastrálním území Krhanice je postavena hrubá stavba rodinného domu, která se nachází v ochranném pásmu lesa a zřejmě i v ochranném pásmu energetického zařízení VN 22 kw. Stavba byla zahájena dne 5. 9. 2008 a dokončena byla dne 25. 11. 2008. Toto místního šetření se za žalobkyni účastnil pan Z. Z protokolu o ústním jednání, které se konalo dne 20. 1. 2009, vyplynulo, že jednatel žalobkyně P. Z. zjištění učiněná při místním šetření potvrdil. Rovněž uvedl, že žalobkyně je investorem této stavby a tuto stavbu provedla.

Na základě uvedených skutečností nemá soud pochyb o tom, že na shora označeném pozemku byla ve dnech 5. 9. 2008 až 25. 11. 2008 provedena hrubá stavba rodinného domu. Nutno poznamenat, že tyto skutečnosti při ústním jednání potvrdil jednatel žalobkyně (což je skutečnost snadno ověřitelná z obchodního rejstříku) a nikoli zaměstnanec, který by mohl mít omezené (či dokonce žádné) pověření k jednání za žalobkyni, jak argumentuje žalobkyně v replice. Mezi účastníky pak není sporu o tom, že tato hrubá stavba rodinného domu byla postavena bez potřebného ohlášení stavebnímu úřadu. To ostatně plyne i z toho, že bylo vedeno řízení o dodatečném povolení této stavby a že kladné rozhodnutí v této věci bylo vydáno dne 29. 10. 2009. Soud proto uzavírá, že právní orgány zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 zákona č. 500/2002 Sb., správní řád). Nadto argumenty, které žalobkyně ohledně této námitky uváděla v žalobě, jsou ve skutečnosti námitkami směřujícími proti právnímu hodnocení naplnění skutkové podstaty a nikoli argumenty ve prospěch tvrzení, že by ve věci nebyl řádně a spolehlivě zjištěn skutkový stav.

Pokud jde o naplnění skutkové podstaty správního deliktu vymezeného v § 180 odst. 1 písm. a) stavebního zákona po její formální stránce, soud má za to, že tato byla naplněna. Z toho, že předmětná stavba byla dodatečně povolena nelze dovozovat, že nebyla postavena bez potřebného ohlášení stavebnímu úřadu a skutek se tedy nestal. Je tomu právě naopak. Dodatečné stavební povolení bylo nutné právě proto, že stavba byla provedena bez ohlášení stavebnímu úřadu.

Nyní je třeba zodpovědět otázku, zda byla skutková postata správního deliktu naplněna i po její materiální stránce. Takto byla námitka žalobkyně výslovně pojmenována až v replice, nicméně soud ji nepovažoval za námitku zcela novou (a tedy opožděnou), ale za námitku rozvádějící a upřesňující úvahy žalobkyně uvedené již v žalobě pod bodem 2.

O tom, že k trestnosti správního deliktu nepostačuje, že jednání po formální stránce vykazuje znaky skutkové podstaty, pokud zároveň není jednáním společensky nebezpečným, není třeba nijak pochybovat. Byť to neplyne přímo z právních předpisů upravujících správní delikty, je tato okolnost zjevná již ze samotné povahy správního trestání; v podrobnostech lze v této otázce odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, čj. 8 As 29/2007-121, dostupný na www.nssoud.cz, na který poukazovala i žalobkyně. Z uvedeného rozsudku také plyne, že prosté porušení administrativního pořádku může bez dalšího naplnit typovou společenskou nebezpečnost. V té souvislosti je třeba zkoumat, jaký zájem společnosti je příslušným ustanovením zákona chráněn a zda a v jaké intenzitě bylo dané ustanovení posuzovaným jednáním porušeno. Vedle toho je třeba se zabývat otázkou, zda jednání delikventa naplňuje také konkrétní společenskou nebezpečnost pojící se s konkrétním deliktním jednáním.

Sama žalobkyně k § 180 odst. 1 písm. a) stavebního zákona uvedla, že toto ustanovení chrání společnost před nekontrolovanou výstavbou a před případným ohrožením bezpečnosti a zdraví obyvatel závadnými stavbami. S tímto názorem, respektive se závěry, které žalobkyně na tomto podkladu činí, však lze souhlasit pouze z části. Zmiňované ustanovení skutečně směřuje k ochraně společnosti před nekontrolovanou výstavbou, ovšem ve smyslu výstavby neohlášené či nepovolené tam, kde stavební zákon takovou podmínku pro realizaci stavby stanoví, aniž by byl vyžadován stupeň určité intenzity této činnosti. Pokud tedy žalobkyně postavila stavbu v rozporu s požadavkem zákona na nutnost ohlášení takové stavby, naplnilo její jednání bez dalšího typovou společenskou nebezpečnost správního deliktu. Soud je dále toho názoru, že žalobkyně svým jednáním naplnila i konkrétní společenskou nebezpečnost správního deliktu. V souzené věci nelze přehlédnout, že byla postavena celá hrubá stavba rodinného domu, tedy rozsah stavební činnosti nebyl nezanedbatelný, a stavba byla postavena v ochranném pásmu lesa. Nadto žalobkyně byla srozuměna s tím, že v případě této stavby je zapotřebí její ohlášení stavebnímu úřadu a byla na základě územně plánovací informace stavebního úřadu ze dne 27. 8. 2008 informována o podmínkách a seznamu podkladů pro ohlášení stavby domu. Přesto se stavbou s plným vědomím započala a upřednostnila tak své podnikatelské zájmy, před zájmy chráněnými stavebním zákonem. V této souvislosti není zcela srozumitelné tvrzení, že žalobkyně vyvinula veškeré úsilí, aby ve smyslu § 182 odst. 1 stavebního zákona porušení právní povinnosti zabránila. Úsilí o dodatečnou legalizaci stavby za liberační důvody považovat rozhodně nelze. Toto úsilí, resp. jeho pozitivní výsledek, lze přičítat k dobru leda v rámci úvahy o výši sankce, což správní orgány ostatně učinily.

Žalobkyně brojila i proti výši sankce, kterou považovala za nepřiměřenou. Ani v tomto směru s ní nelze souhlasit. Sankce mohla být v souladu s § 181 písm. a) stavebního zákona uložena až do výše 200 000 Kč. Právě z důvodu, že stavba neovlivňuje negativně okolí stavby, ve stavbě nebylo na základě výzvy stavebního úřadu pokračováno, bylo vydáno souhlasné stanovisko k umístění stavby v ochranném pásmu lesa a stavba byla nakonec dodatečně povolena, byla uložena sankce na dolní hranici sazby. Úvaha, kterou v tomto směru správní orgán I. stupě i žalovaný učinily, je přitom srozumitelná a zcela dostatečná. Důvody pro snížení této sankce či dokonce pro upuštění od potrestání soud neshledal, a to již jen proto, že i v rámci řízení o dodatečném povolení stavby (jak plyne z odůvodnění rozhodnutí žalovaného) postupovala žalobkyně poměrně liknavě, a také proto, že stavba byla postavena v ochranném pásmu lesa a bylo zapotřebí žádat o udělení výjimky.

Pokud žalobkyně poukazovala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, je třeba předeslat, že usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 2 As 34/2006 na otázky tohoto řízení nedopadá, neboť se týká náležitostí rozhodnutí o jiném správním deliktu a právní kvalifikace důsledků opomenutí správního orgánu uvést požadované náležitosti do výroku svého rozhodnutí, a to z hlediska § 76 odst. 1 s. ř. s.

Ze všech shora uvedených důvodů tedy soud žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovaný, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 26. dubna 2013

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová

Rozsudek byl vyhlášen dne 26. 4. 2013 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].